

Santi Iglesias. Fotoperiodista

“L’1-0 ens demanaven que ho expliquéssim al món”

Tres morts en un xoc amb un camió a l’N-340

L’accident va ser a l’altura de Coma-ruga

VOLTES DONEN MORTA VIDA

Mira les ganes de vacances que et vénen quan veus una palmera.

49 ofertes a Catalunya
902 811 811
nautaliaviatges.com

NAUTALIA
Viatges

EL PUNT AVUI+

1,20€

Edició de Lleida

DILLUNS • 5 de febrer del 2018. Any XLIII. Núm. 14539 - AVUI / Any XL. Núm. 13409 - EL PUNT

#CATALUNYALLIBERTAT

P10

Puigdemont i ERC refan ponts per a la investidura

TROBADA • Una delegació dels republicans es reuneix a Brussel·les amb el president i diputats de Junts per Catalunya

PAS • Constaten progressos en la negociació i miren de restablir la confiança perduda arran del ple fallit de la setmana passada

Nacional

P6-8

Javier Gómez s’ha agafat la baixa de paternitat ■ J.L.

El permís paternal no frena desigualtats

Europa-Món

P22

Merkel i Schulz tenen la gran coalició a tocar

Europa-Món

P21

Rescaten 21 cadàvers a la costa de Melilla

Punt de Vista

De set en set
Franquisme

Joaquim Nadal

De reüll
Un objectiu comú

Anna Puig

L’ESPORTIU

Empat sota la pluja

Piqué obté un punt per al Barça quan l’Espanyol ja veia la victòria (1-1)

Els blaugrana fa 22 jornades seguides de la lliga que no perden

Gerard Moreno i Gerard Piqué lluiten per una pilota ■ AFP

SUBSCRIU-TE A EL TATANO!

Cada mes a casa teua

A partir de 4 anys

El Cavall Fort dels petits

7 Edicions
CAVALL FORT

932 186 220 - www.cavallfort.cat

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Jordi Creus

La punxa d'en Jap

Joan Antoni Poch

Separació de poders

Curiós funcionament el d'un estat que es proclama democràtic i que des de fa quatre dècades és

incapaç d'aprovar l'assignatura de la divisió de poders. Però anem al present: quan un jutge es permet fer valoracions polítiques per imposar una determinada mesura, és un símptoma clar de la persistència de l'anomalia. Un símptoma que permet endevinar que, en realitat, un d'aquests poders que haurien de ser independents en qualsevol sistema dit democràtic està supeditat a un altre.

Quan un ministre de justícia té la gosadia d'avançar davant de la premsa les properes resolucions judicials d'un determinat cas, el problema s'accentua. I la pregunta inevitable és: com sap el mencionat ministre allò que decidiran els jutges amb mesos d'antelació? O aquest home és un expert en el camp de la telepatia precognitiva (aquella que diuen que permet a determinada gent avançar els esdeveniments que es produiran amb posteriori-

o la separació de poders a Espanya es tan inexistent com ho era la pornografia a l'Albània del comunista Enver Hoxha.

Després de tot això que relato, després d'haver sentit tota una vicepresidenta del govern gallejar que qui va tancar a la presó Oriol Junqueras no va ser un jutge, sinó directament Mariano Rajoy. Després de veure com són capaços de contorsionar i doblegar la justícia per tipificar com a rebel·lió actes eminentment pacífics i democràtics, crec que tenim tots els arguments per proclamar que la sagrada unitat d'Espanya passa a davant de qualsevol consideració democràtica. És allò que hem sentit de la llei davant de la convivència. O, dit en unes altres paraules, emprades ja en aquestes mateixes pàgines fa uns anys (hi ha coses que no canvien), *La separació de poders* és una pel·lícula en blanc-i-negre protagonitzada per Paco Martínez Soria. I a l'edició d'ahir de *Gran Hermano*, l'eliminador de la setmana ha estat Montse-queieu. Es queden a la casa Belén Esteban, Cañita Brava i Paquirrín.

SEPARACIÓ DE PODERS A L'ESTAT ESPANYOL

LEGISLATIU

JUDICIAL

EXECUTIU

Caiguda lliure

Eva Vázquez

Les llambordes de Linz

La vegada que he estat més a prop de Mauthausen va ser fa deu anys, durant un viatge a Linz organitzat per la comissió que la promovia com la nova capital cultural d'Europa. Era la tardor del 2008, i hi anàvem convidats una quinzena de periodistes, una mica inconscients que ens dirigíem a la ciutat que setanta anys enrere, després de l'annexió d'Àustria, Hitler havia volgut convertir també en l'epicentre cultural del Tercer Reich. Linz ens va semblar una ciutat moderna, cosmopolita, més càlida del que esperàvem, d'una coloració entre blanca i ataronjada, com si hagués assimilat amb displicència la influència alpina del Tirol i l'opulència del barroc vienes. Segons com, podia passar per una pagesa mudada que s'hagués descuidat de canviar-se els esclops. Era un viatge llampec, però fins a l'hora de dinar, agraïts pel tracte deferent que ens dispensaven, no ens vam adonar que en l'atapeït programa que seguíem no hi havia inclosa la visita a Mauthausen, a menys de vint quilòmetres. Un dels nostres, veterà corresponent d'un diari de Madrid, se'n va queixar amb

“En el programa del viatge organitzat no s'hi havia previst anar a Mauthausen

agror. Que potser aquells guies tan amables volien ocultar-nos alguna cosa? Les seves suspicàcies, i el to bel·liscós amb què exigia explicacions pel descuit, van posar el grup en una situació tan incòmoda, que vam desistir de demanar cap modificació del pla per no contrariar els amfitrions. Durant el passeig matinal, ens havien ensenyat la catedral on Bruckner tocava l'orgue i la casa on es va hostatjar Mozart, ens havien parlat de les estades de Kepler i de la relació de Goethe amb Marianne von Willemer, ens havien acompanyat fins al mirador sobre el Danubi. Tot era tan meravellosa-

ment europeu... Algú, però, va parar atenció en el fet que les llambordes que els obrers retiraven de l'empedrat dels carrers per on passejàvem eren excepcionalment grans i pesants. Algú altre es va adonar que la guia havia comentat quasi serratant les dents que havia nascut encara sota l'administració soviètica i aliada, que havia partit Linz en dues meitats. Tots, en fi, vam comprovar com en l'exposició organitzada al museu sobre els plans de Hitler per a la gran Àustria s'ometia l'al·lusió a Mauthausen i, en canvi, es dedicava una encantadora saleta a documentar les abominables aquarel·les que el *führer* havia pintat d'infant a l'escola local. Potser sí que perdurava encara en la seva ànima alguna crosta de ressentiment o vergonya per la derrota de la II Guerra Mundial, que havia desviat l'interès cap a la infame pedrera que els proveïa de llambordes en lloc de la seva estimada columna de la Trinitat, vint metres de marbre blanc coronats per una estrella encenegadora. L'oblit sovint és un quant sedós d'amabilitat, i per rebatre'l a vegades no hi ha més remei que ser inoportú i mal educat.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
Centraleta Girona: 972 18 64 00
Centraleta Barcelona: 93 227 66 00
Atenció al client: 972 18 64 80
Redacció Girona: Güell, 68, 17005
Redacció Barcelona: Diputació, 284, 4t. 08009

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. **Vicedirectors:** Emili Gispert i Toni Muñoz. **Directors adjunts:** Jordi Grau (Girona), Pepa Masó i Joan Rueda (Informació general), Miquel Riera (Presència i Cultura), Xevi Sala (Europa-Món), Ramon Roca (L'Econòmic), Lluís Martínez (coordinació amb El Punt Avui Televisió), Ferran Espada (Local).
Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Tornés (Documentació), Susanna Oliveira (Barçakids), Marcel·la Topor (Catalonia Today), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Antoni Dalmau, Tura Soler, Xavier Castillón i Anna Puig (Comarques Gironines), Mercè Ribé (Camp i Ebre), Joan Poyano (Lleida), David Brugué (Catalunya Central), Ricard Palou (Maresme).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.
Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. **Webs i Sistemes:** Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). **Recursos Humans:** Miquel Fuentes. **Administració:** Carme Bosch. **Producció i Logística:** Lluís Cama. **Distribució:** Concepció Casals.

Accedeix als continguts del web
Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/razkpe>

A la tres

Pepa Masó / pmaso@elpuntavui.cat @ppamaso

Sense perdó

“**S**ón moments durs però estic bé. Agraïxo molt les constants mostres de suport que estic rebent. Em donen molta força. Moltes gràcies.” Aquest era el missatge de Joaquim Forn penjat a Twitter dissabte a la nit, hores després que el magistrat del Tribunal Suprem Pablo Llarena li denegés la llibertat en un acte que no deixa cap dubte sobre la condició de pres polític del conseller d'Interior destituït per Mariano Rajoy el 27 d'octubre i empresonat a Estremera des del 2 de novembre. Forn és a la presó per la seva ideologia, perquè és independentista. Com Oriol Junqueras, com Jordi Sánchez, com Jordi Cuixart. En el cas de Forn, de res ha servit que renunciés al seu escó i rebutgés, de paraula i per escrit, qualsevol actuació il·legal. El jutge Llarena sosté que davant la incertesa que la voluntat majoritària sigui respectar l'ordre legal davant la possibilitat

“**La voluntat d'escarment és ben evident en l'acte de Llarena que manté Forn a la presó**

d'aconseguir la independència, és millor que Forn, que ha renunciat a l'activitat política, segueixi a la presó. Al conseller d'Interior, arribat l'estiu passat al govern, no li perdonen la resposta contundent i efectiva dels Mossos en l'atemptat de l'agost i, sobretot, que el referèndum de l'1-O es pogués

dur a terme malgrat la brutal represió de les forces i cossos de seguretat de l'Estat (seguint la nomenclatura que tant els agrada utilitzar). La voluntat d'escarment, de revenja, és ben evident en una resolució que s'acosta més a una sentència política que no pas a cap altra cosa. On és la possibilitat de reiteració delictiva quan Forn ha renunciat al seu escó?

La resolució de Llarena, com ja va passar el gener passat amb Oriol Junqueras, demostra que tot s'hi val per aturar l'independentisme. S'ha despatat la bèstia, que és l'Estat, i la justícia s'ha posat a disposició de l'executiu per al que calgui per defensar la sacrosanta unitat d'Espanya, encara que per això hagi de passar per damunt d'allò que l'hauria de significar i dignificar: la independència. Potser que es parin un segon a pensar, perquè el que està en joc ja no és la unitat d'Espanya, sinó la democràcia en si mateixa.

De reüll

Anna Puig

Un objectiu comú

No hi ha cap dubte. L'objectiu és aniquilar la direcció que ha dirigit el procés independentista. La paraula és aquesta: *aniquilar*. Sense perdó, amb la màxima duresa, sense humanitat. Com aquells ciutadans que amb les mans aixecades i pacíficament defensaven les urnes l'1-O i van ser estomacats, la justícia espanyola s'acarnissa amb Joaquim Forn, que, simbòlicament, també ha aixecat les mans en laire, s'ha deslligat absolutament de tot per poder aconseguir la llibertat i poder tornar a casa amb la seva família i, malgrat això,

No és presó preventiva, sinó un càstig modèlic i un avís per a la resta

també és *estomacat* judicialment. Forn, Junqueras i els Jordis són els caps de turc, l'avís per a navegants, l'espasa de Dàmocles que sura sobre el cap dels diputats que ara tenen a les seves mans la investidura del president de la Generalitat. No és justícia. Tots ho sabem, i l'Estat també, que s'estan

transgredint tots els límits, que la Constitució –aquella que lloen i enalteixen– ja l'han rebregat diverses vegades, que no és presó preventiva sinó un càstig modèlic i una mesura de pressió per a la resta.

I malgrat això el procés és ben viu, no en dubtin. Ara toquen decisions valentes i intel·ligents. Arribar fins aquí no ha estat fàcil i segurament el camí que ens queda encara serà més dur. Però ningú ha llançat la tovallola. Les decisions no poden ser precipitades. I les discrepàncies són evidents. Però a tots ens uneix un objectiu comú. I això, al final, s'ha d'acabar imposant.

Les cares de la notícia

PRESIDENT DEL GOVERN ESPANYOL

Mariano Rajoy

Presumir i no gestionar

Mariano Rajoy presumia ahir en un acte del PP a Còrdova de no haver acceptat “cap xantatge” dels independentistes. En qualsevol altre país europeu, l'executiu estatal iniciaria un diàleg amb les forces sobiranistes, sobretot després del resultat del 21-D. Rajoy, en canvi, “delega” en els tribunals.

DIRECTORA DE CINEMA

Carla Simón

I ara, els Goya

La pel·lícula *Estiu 1993* no para de conrear èxits. Als premis més importants en la gala dels Gaudí i el Ciutat de Barcelona en la categoria audiovisual, dissabte hi va sumar el Goya a la millor direcció novella. Els actors del film David Verdager i Bruna Cusí també es van emportar l'estatueta.

DRAMATURG I DIRECTOR

Josep Maria Miró

Teatre amb nom propi

És un dels noms propis en el panorama teatral català. Josep Maria Miró feia de periodista quan va decidir deixar-ho, i dedicar-se al teatre. Les seves obres s'han presentat a més d'una trentena de països. Ara, la Beckett li dedica un cicle i prepara la seva primera obra a la sala gran del TNC.

EDITORIAL

Igualtat en la cura dels fills

La cura dels fills en els primers mesos de la seva vida recau encara, en el dia d'avui, en les mares. Les tímides reformes legislatives adoptades primer l'any 2007 i recentment el 2017 que atorguen als pares quatre setmanes de permís de paternitat i la possibilitat de gaudir de part de les deu setmanes transferibles del permís de maternitat no han servit per avançar en la corresponsabilitat entre pares i mares. La realitat és que en la seva majoria els homes només agafen el permís intransferible i passa a ser una anècdota, un 2%, el nombre de progenitors que fan ús de les setmanes assignades a la mare. El fet que recaigui en les dones la cura dels fills té greus conseqüències en l'àmbit laboral per la dificultat de moltes dones de conciliar la vida laboral amb la familiar, com ho demostra el fet que la taxa d'ocupació femenina sigui més baixa, igual que els salaris. La penalització per maternitat, malauradament, encara és una qüestió a resoldre.

Per reduir aquestes diferències són necessàries polítiques públiques que no carreguin a les dones la responsabilitat de conciliar la vida laboral i familiar, sinó que comportin que els homes es corresponsabilitzin igual en la cura dels fills. És necessari, i urgent, fomentar la corresponsabilitat. Reduir aquestes diferències exigeix incidir en rols i hàbits que ara estan molt consolidats, però l'experiència d'altres països d'Europa, especialment del nord, ens demostra que amb les lleis es poden arribar a canviar mentalitats. L'actual legislació deixa a mans de la dona fins a tres quartes parts del temps de cura, quan l'ideal seria que mare i pare disposessin, pràcticament, dels mateixos permisos, intransferibles. Es tracta d'avançar en la igualtat, assumint els costos que representa.

Tal dia com avui fa...

1 any En suport al 9-N
Més de quaranta mil persones donaran suport als encausats per la consulta. Entitats, sindicats i partits denuncien el judici a Mas, Ortega i Rigau.

10 anys Atur rècord
Les pitjors xifres en un gener des de 1999 a Catalunya i des de fa 24 anys a tot l'Estat. A Catalunya el nombre total de desocupats ja és de 282.897.

20 anys Tensió PP-PNB
El conseller del govern basc Juan Maria Atutxa acusa Jaime Mayor Oreja d'estar entorpidint la tasca de l'Ertzaintza en la protecció dels regidors del PP.

Full de ruta

Òscar Palau

Prevaricació d'estat a judici

Es és igual el que va votar la majoria el 21-D en les eleccions amb més participació de la història. Menyspreen la democràcia perquè són els amos i els catalans, mers sotmesos, i ja ni s'esforcen a dissimular, davant el no menys escandalós silenci del *progrès* espanyol i la UE. L'objectiu immediat –de fet, ja obsessió malaltissa i venjativa– de la monarquia, l'executiu i la majoria de partits estatals, la judicatura, l'empresariat i el poder mediàtic és ara impedir com sigui l'elecció de l'únic candidat amb el suport de les urnes per ser president. I com sigui vol dir per sobre de la veritat, la voluntat popular i les lleis. Les pròpies lleis, que com que són seves retorcen a voluntat i amb total impunitat quan i com volen.

El pla és meridià. El govern recorre sense fonament jurídic contra el candidat, i el TC dicta amb tant o menys fonament, inventant-se a mitja partida regles enlloc emparades, inèdites mesures preventives per fer il·legal que sigui investit. Fàcil. Ara, segons desvela sen-

Si el poder polític europeu ha callat, paradoxalment el suport pot venir del judicial

se pudor un ministre, dilatarà uns mesos la resolució, prou perquè el jutge, aferrant-se a una altra llei recent que sembla *ad hoc*, pugui manar sense judici la inhabilitació del candidat. D'aquest dels que li plagui, perquè per fer-ho només cal que ell mateix n'hagi dictat presó preventiva (o, ja posats a interpretar, ordre de recerca) basant-se en una violència inexistent. El cercle, quadrat.

D'això se'n diu prevaricació d'estat contra la voluntat popular, i hi ha algú per sobre, a Estrasburg, que no ho pot deixar impune, i es diu Tribunal Europeu dels Drets Humans. Si el poder polític europeu ha callat, paradoxalment el suport pot venir del judicial, el camp de batalla *a priori* més perdut. Volen jugar a judicialitzar un procés polític com el català? Doncs juguem-hi, i a totes. Però sobre la base de lleis universals que estan per sobre la Constitució, i amb àrbitres de debò, i no jutges que són part i actuen només per i segons la ideologia. La justícia espanyola avui està prevaricant en legislar amb fins polítics, i contra això hi ha jurisprudència per pensar que el TEDH hi pot intervenir per aixecar en 48 hores les regles dictades pel TC. El Síndic de Greuges, de fet, ja ho va suggerir... Què esperem?

Tribuna

Xavier García Pujades. Escriptor

Salvar els volcans, també

“Hem viscut per salvar-vos els mots” (Espriu). I qui diu els mots, diu la cultura, el dret, la història, les institucions. Quan el franquisme s'acabava –després de gairebé vint anys (i amb complicitats de no pocs catalans) degradant significats espais naturals de la nostra geografia– arribava l'hora de “salvar-los” o de no perpetuar la desfeta. Començava el temps de l'ecologia, del respecte a la naturalesa, i a nosaltres mateixos, com a part íntima i íntegra de la nostra ànima física col·lectiva. Em torna a fer pensar en tot això el llibre *Salvem els nostres volcans. Crònica periodística i ecologista de la defensa de la Zona Volcànica de la Garrotxa*, que ha escrit el periodista i escriptor Santiago Vilanova (Olot, 1947), amb pròleg del president desterrat, Carles Puigdemont, i que ha editat, des de Girona, en Quim Curbet, múltiple i eficaç.

TOT HA COSTAT MOLT, si pensem que parlem de fa més de 40 anys, que és quan, com a periodista als diaris de Barcelona (primer al Correu i després al Brusí), va llançar el primer crit d'alerta, el 5 de juny

del 1973, sobre la degradació de la zona volcànica del seu país natal, on, des dels anys 60, empresaris locals explotaven la greda per a la construcció, en base a una concessió estatal, convenientment manipulada, atorgada com a mineral quan en realitat es tractava de roques expulsades de les erupcions volcàniques.

A PARTIR D'AQUÍ, la *Crònica*, extensa i detallada –abasta més de deu anys fins que el 1985 la Generalitat declara la Zona Volcànica Parc Natural–, esdevé, gairebé, una novel·la d'intriga on, com en altres obres de l'autor, la realitat vista de prop supera la ficció més delirant.

TOTS ELS PAPERS DE L'AUCA hi són presents: l'empresariat local i els alcaldes franquistes, ben units per amagar el gran negoci darrere dels llocs de treball, pocs; els ministeris i les seves delegacions provincials, manipulant els informes científics; els alcaldes de la Transició i els de la democràcia, navegant davant les exigències, documents i manifestacions dels sectors populars, que ja alçaven les banderes de l'ecologisme catalanista; els pactes

entre l'empresariat local i els estaments madrilenys que també volien sucra del negoci, llavors que la construcció estava en auge i, amb l'entrada en joc de la Generalitat, una nova tanda de pactes –desoïnt els dictàmens d'experts vinculats a l'IEC– entre consellers del primer govern Pujol i l'empresa explotadora, calculant què era més adequat per a les dues parts, si expropiar i, per tant, indemnitzar o bé aturar l'explotació als volcans afectats i derivar-la cap a altres zones, que és el que s'acabà fent fins que arribà la declaració de Parc Natural, el 1985, per bé que, fins deu anys després, amb la compra d'accions de l'empresa a càrrec de la Generalitat, no s'aturà totalment l'extracció de gredes.

PER SI NO FOS PROU, L'ESTAT, a través de la Junta de Energia Nuclear, sol·licitava part d'aquesta zona com a “reserva de minerals radioactius”, és a dir, urani per a les nuclears, projecte que també es va combatre i es va guanyar. És el que li faltava a Santiago Vilanova per esdevenir el combatent radical que sempre ha estat, i puc ben dir-ho perquè hem compartit aquests i tants altres combats.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Pobresa

■ Som a l'època dels eufemismes; aquí vam començar amb el “dret a decidir” per no dir “autodeterminació”. En un àmbit diferent ha fet fortuna “pobresa energètica”, tant que per pal·liar-la s'han emès fins i tot lleis o decrets; aquest matí he sentit un nou terme, ni més ni menys que “pobresa farmacèutica”, apa!, i la persona que ho deia, dintre la innegable bona voluntat per combatre-ho explicava que hi ha qui ha de triar entre aliment i medicament. Tant costa dir les coses pel seu nom?; tant costa dir “pobresa” sense cap adjectiu? Em sembla que és ben evident que qui no pot pagar la llum també té problemes per comprar medicaments, per canviar-se el calçat, per pagar el lloguer o la hipoteca, per comprar menjar o per comprar-se roba nova per més que ho necessiti. Hem de inventar-nos un tipus de po-

bresa per a cada cas? No siaguem ridículs i diguem les coses pel seu nom: pobresa és pobresa, al nostre país malauradament hi ha pobres, hi ha gent que no pot pagar-se les necessitats més bàsiques. Em sembla que la millor manera de combatre-ho és dient-ho així.

AGUSTÍ VILELLA
Cambrils (Baix Camp)

Els fets per a una Catalunya independent

■ Hi ha uns cinc fets, que no opinions, per tal que Catalunya justifiqui esdevenir un nou estat dins de la Unió Europea. El primer, l'extrema corrupció del govern espanyol des de fa molts anys i que Europa no assoleix resoldre. A Catalunya hi ha casos de corrupció però, i segons informes internacionals, estan infinitament allunyats als del Reino de Espanya. De fet Catalunya, i segons

aquests estudis, ostenta un gran nivell de transparència en les seves administracions; al contrari de les espanyoles, sota les trames de favors i diners entre grans empreses i el partit del govern d'Espanya. Aquesta és una raó important per a molts nous simpatitzants d'una Catalunya independent.

La segona causa per a una Catalunya independent dins de la Unió Europea és l'ofec econòmic que el govern espanyol ha imposat a Catalunya des de fa molt temps. Espanya ha invertit milions i milions en trens, aeroports i altres grans obres públiques fora de Catalunya. Aquestes inversions han donat poc i mai cap benefici a escala estatal, mentre que Catalunya continua donant beneficis al Reino de Espanya. De fet el balanç fiscal de Catalunya sempre ha estat negatiu. És a dir, Catalunya aporta més diners a Espanya dels que aquesta li retor-

na. La tercera raó per a la independència és la història passada en què Espanya mai no ha ajudat gaire Catalunya. Encara més, els diferents governs espanyols sempre han intentat, poc o molt, fer desaparèixer la llengua, les institucions i la cultura catalanes.

I finalment l'última raó per a una Catalunya independent rau en la diferent llengua i cultura que posseeixen els catalans respecte de l'espanyola. De lligams n'hi ha, però molts han estat imposats, com ara la llengua castellana, la corona borbònica i les sentències del Tribunal Constitucional. Mentre tot això passa, i amb la mirada a una altra banda de la Unió Europea, el govern espanyol cada cop s'anima més deixant més la democràcia per imposar el que ell creu, opinions, i no pas el que hi ha davant seu, fets.

DAVID RABADÀ I VIVES
Barcelona

La frase del dia

“Potser estem abocats a un govern absolutament legítim a Brussel·les i a un d’executiu que governi al Parlament”

Gabriel Rufián, DIPUTAT D’ERC AL CONGRÉS

Tribuna

Carles Castellanos i Llorenç, professor de la UAB i membre de l’Ass. Manuel González i Alba

Cal una acció renovada

El 2018 ha de ser un any d’acció. Ara ja sabem quines són les maneres barroeres de l’Estat espanyol: franquisme judicial, polític, social i policíac. L’independentisme ja ho havia vist, en la presó de diverses persones pel fet de portar una pancarta “Independència” el 1982, en les detencions, tortures i presó de l’any *olímpic* 1992, entre d’altres. Volen destruir el país: economia, llengua, cultura... I els hem de parar els peus. Hem de passar a l’acció en una ofensiva sistemàtica i creixent.

EL MILITARISME IMPREGNA aquest estat: situa la jerarquia abans que la democràcia, la llei del dominador abans que els drets de les persones, la submissió abans que el tracte igualitari. Actua amb un alt component psicològic: pretén desorientar per descoratjar. I és aquí on apareix el paper de *hooligans* de la política de partits com Ciudadanos o el PP. Es proposen de “fer un gran rebombori”, i no són més que un gran bluf. Agitació per “fer nosa”, sense altra pretensió política, apel·lant a la por i a l’instint atàvic. No és veritat que Catalunya es trobi bloquejada (o migpartida) entre independentistes i monàrquics. En l’única consulta referendària que hem pogut fer (i en totes les consultes precedents) el resultat ha estat de l’ordre d’un 90% de vots favorables.

NOMÉS SABEM que hi ha una majoria de persones que volen la independència i la República; i que n’hi ha també un nombre indeterminat que no han assumit la independència perquè la propaganda, les amenaces o la por del règim espanyol i dels seus instruments polítics i mediàtics han presentat aquesta possibilitat de canvi com a horrorosa o imprudent. Agitació d’estat. Damunt de la mentida han agitat el mite franquista d’una entitat espanyola indivisible i inamovible. La República Catalana no és contrària a la diversitat cultural i lingüística; es proposa crear un marc favorable al desenvolupament de la nació catalana però això és compatible amb l’existèn-

cia d’identitats d’origen (amaziga –o berber–, andalusa, murciana, castellana, extremeña... o fins i tot espanyola). És la ideologia colonialista la que distorsiona la qüestió. Cal combatre el supremacisme espanyolista heretat del franquisme que l’estat monàrquic espanyol intenta ara fer reviuire per salvar un règim en crisi.

ELS FAVORABLES A LA MONARQUIA espanyola actual són un percentatge insignificant. República Catalana, o règim monàrquic espanyol, aquesta és la qüestió que tenim al davant; i que hem de fer aflorar arreu, en el debat polític seriós.

LA NOVA ESTRATÈGIA. La nova acció demana respondre amb la màxima objectivitat preguntes com: quines accions i mobilitzacions poden enfortir ara l’independentisme i frenar l’escalada de repressió i d’ocupació?, quin paper ha de fer el Parlament i el govern (sota vigilància judicial permanent)?, com podem crear condicions materials per mantenir la República independent de manera duradora? Preguntes que haurien de ser respostes per tots els actors socials i polítics que treballen per definir unes línies d’acció que colpegin de manera eficient els interessos econòmics i polítics

“Com podem crear condicions materials per mantenir la República independent de manera duradora?”

abusius del règim monàrquic espanyol, que d’una manera tan obsessiva vol capgirar la nostra existència. Cada atac del règim es veuria així respost per milers i milers d’accions que tocarien aspectes sensibles del seu entramat de poder. Actuant en conseqüència i de manera regular i sistemàtica.

DAVANT UNA AGRESSIÓ PERMANENT, és un error estar només a la defensiva. Cal reaccionar per mitjà de la resistència no violenta activa, tot passant a l’ofensiva. La denúncia de l’ocupació ha de ser permanent, en la propaganda i també de rebuig del poder ocupant. Declarar persona *non grata* tot responsable d’accions repressives hauria de ser una pràctica creixent arreu del territori.

EN EL CONTEXT ACTUAL, el Parlament i el govern de Catalunya no haurien d’encapçalar els passos fonamentals cap a la ruptura definitiva sinó que s’haurien de concebre com a elements auxiliars per facilitar l’avanç de la consciència social i política de la població, promovent “polítiques republicanes” favorables al poble català (principalment aprovant noves lleis socials com la de pobresa energètica abolides pel règim monàrquic espanyol). Promoure un gran debat social per mostrar el que la República és per al nostre poble.

PER LA SEVA BANDA, el moviment popular independentista ha de prendre el protagonisme en el camí cap a la independència i la construcció de la República Catalana. Ara s’ha d’organitzar d’una manera que no pugui ser objecte del joc judicial recargolat i capritxós d’aquest règim. Un cop s’ha demostrat que no existeix la via planera “de la llei a la llei” només podem avançar realment situant la nostra acció fonamental de manera conscient fora del seu abast.

CONSIDERACIONS D’AQUEST ORDRE s’estan debatent al si del moviment i haurien de ser de l’interès permanent de tothom.

De set en set

Joaquim Nadal i Farreras

Franquisme

Esbrinar la naturalesa del franquisme és una tasca ingent i imperiosament necessària. S’ha fet molta feina però en queda molta per fer.

El franquisme va ser una forma específica de feixisme, però mentre que el feixisme a Europa va perdre la guerra, a Espanya el franquisme la va guanyar. A Europa el judici al feixisme va ser sever i implacable, mentre que a Espanya el franquisme va perdurar dècades.

Això vol dir que no serveixen les generalitzacions abstractes. El franquisme té contorns precisos articulats al voltant de la repressió i la corrupció. Al voltant d’un poder arbitrari, aprofitant-se de les dificultats econòmiques, l’especulació i l’estraperlo exercits i practicats des de les esferes del poder o del partit únic van fer de la corrupció compartida el ciment que lligava les estructures d’un sistema.

I malgrat tot al final de la guerra, mentre que molts havien mort, d’altres serien executats, depurats, o exiliats, també n’hi havia que celebraven el final de les hostilitats. La desolació era una visió compartida amb l’alleujament de tots i l’alegria d’uns quants. La nòmina de catalans que van entrar a Catalunya amb les tropes franquistes és prou significativa. Ben aviat, però, va aparèixer la figura dels vencedors vençuts, de les velles dretes que es van quedar tancades a casa decebudes amb tot.

Ara l’Arxiu Municipal de Girona, pioner en tantes coses, ens presenta el nou recurs *La repressió del primer franquisme* amb l’accés obert als expedients de depuració dels funcionaris municipals i permet de comparar-ho i enllaçar-ho amb les dades per a tot Catalunya que ha publicat l’Arxiu Nacional de Catalunya sobre els judicis sumaríssims. Es fa així un pas en ferm cap al coneixement dels mecanismes del franquisme i cap a la percepció tangible, amb noms i cognoms, i amb uns números esgarrifosos, dels seus efectes sobre la població civil.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

ERC i Puigdemont miren de desbloquejar la investidura

- Una delegació republicana va a Bèlgica per buscar amb el president i JxCat una sortida a l'atzucac
- Les dues formacions celebren el clima de la negociació, que continuarà al llarg de la setmana

Ple de constitució del Parlament amb l'absència als escons del president Puigdemont, a Brussel·les, i el vicepresident, Junqueras, empresonat ■ ANDREU PUIG

Xavier Miró
BARCELONA

JxCat i ERC consideren positiu el resultat de la trobada realitzada ahir a Brussel·les amb el president Carles Puigdemont per desbloquejar la investidura. Al vespre, sortint d'una reunió feta gairebé per força després de les diferències que es van evidenciar per la investidura fallida de dimarts, fonts republicanes van valorar que la negociació "pro-

gressa adequadament", tot i que ahir no es va tancar cap acord. De la banda de la formació del president es va explicar que la reunió havia estat "constructiva" i que havia servit com un primer pas per "restablir la confiança perduda arran de la investidura fallida". Republicans i JxCat continuaran negociant els pròxims dies "per avançar en la línia d'investir el president Puigdemont", segons van informar fonts de la formació

del president –el grup parlamentari de JxCat precisament es trasllada avui a Brussel·les per analitzar amb Puigdemont els resultats de la trobada d'ahir amb els republicans. Fonts d'ERC van explicar que l'anada a Bèlgica tenia l'objectiu d'"escollar i arribar a un acord al més aviat possible per fer govern". De fet, la secretària general republicana, Marta Rovira, ja va plantejar públicament a JxCat aquesta setmana la necessitat que

Rufián insisteix en el doble govern

El portaveu adjunt d'ERC al Congrés, Gabriel Rufián, és favorable a una presidència doble en què la "legítima" –la de Puigdemont– mantindria el seu paper de portaveu internacional de l'executiu des de Bèlgica mentre que un president executiu assumiria el govern del dia a dia a Catalunya. Així, Rufián va fer ahir seva en una entrevista a Catalunya Ràdio la proposta llançada

des de la presó pel líder republicà, Oriol Junqueras. "Soc molt, molt partidari que Puigdemont sigui president però també soc molt conscient que l'Estat mai s'aturarà i, si pot, l'empresonarà." Rufián no vol que hi hagi més empresonaments polítics i defensa evitar aquest risc al president i mesa del Parlament, així com als diputats com a conseqüència de la investidura.

concretés una fórmula d'investidura que permetés, immediatament, nomenar consellers i aprovar decrets executius. Però, a més, una fórmula que evités conseqüències penals per als membres del Parlament, tant els representants a la mesa com els diputats en llibertat condicional. Els republicans insisteixen que la investidura ha de ser "efectiva", "de veritat", uns termes que s'han d'interpretar a la llum del Tribunal Constitucional, que ja ha deixat clar que només acceptarà que Puigdemont, destituït pel govern espanyol, sigui investit si es presenta en

La data

06.02.18

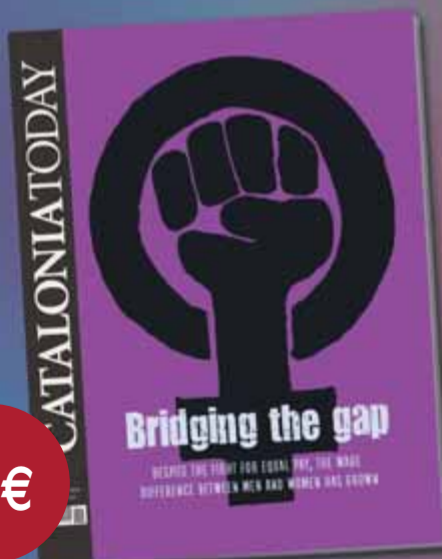
Informe dels lletrats del Parlament que ha de determinar com queda el calendari de la investidura

persona a la cambra catalana i amb permís del jutge del Tribunal Suprem –un jutge que, cal recordar, ha ordenat detenir-lo si torna a l'Estat espanyol.

ERC insisteix que Puigdemont i JxCat li han de proposar una sortida que permeti "recuperar les institucions i posar fi al 155", una condició que fa difícil la investidura efectiva del president tenint en compte l'advertència del TC però també el dictamen dels lletrats del Parlament, que només la prevenen en el cas d'un candidat present a la cambra. Els lletrats han d'informar demà com ha quedat el calendari d'investidura frustrat dimarts. ■

CATALONIA TODAY
Arriba el
Catalonia Today
de febrer
February's
Catalonia Today
is now out

3€

► **Widening pay gap:** The difference between the salaries of men and women has grown by 26% in recent years.

► **La bretxa salarial creix:** La diferència entre els salaris dels homes i els de les dones ha crescut un 26% en els últims anys.

► **Artistic Barcelona:** A new season of exhibitions begins in the Catalan capital, with some of the biggest names in the art world.

► **La Barcelona artística:** Una nova temporada d'exposicions comença a la capital catalana, amb uns dels noms més grans del món de l'art.

VOLVIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Rajoy es vanta de no haver acceptat “cap xantatge”

■ Insta a buscar un candidat que “vegi les coses d’una altra manera” ■ Amplia els delictes de la presó permanent

Redacció
CÒRDOVA

L’executiu espanyol continua intentant treure rèdit del missatge que Carles Puigdemont va enviar a Toni Comín per fer-ne una lectura favorable als seus interessos. Ahir Mariano Rajoy es va referir al seu contingut per vantar-se que el seu govern no ha acceptat cap “xantatge” dels independentistes: “Ho diem nosaltres i fins l’expresident de la Generalitat.” Pel que fa a l’actual situació de bloqueig, el president espanyol va tornar

a instar els grups del Parlament a desbloquejar una situació, que va reiterar que ells mateixos han provocat, desterrant la idea d’investir Puigdemont i que es nomeni una persona “que vegi les coses d’una altra manera”. I, sobretot, un aspirant que digui: “Soc un governant i, per tant, compliré la llei perquè és la meva obligació i és el que pertoca en països democràtics, civilitzats i avançats com Espanya.”

Rajoy va aprofitar, un cop més, per reivindicar la seva gestió per fer front a

la crisi catalana, insistint en la tesi que ha actuat quan resultava més convenient, en al·lusió a l’aplicació del 155, mentre carregava contra els seus rivals més directes a les urnes, Cs—els quals presumeixen d’haver forçat l’executiu del PP a fer-lo efectiu—, tot suggerint que la formació taronja va tenir una posició variant, fins que no va decidir acceptar que s’apliqués a Catalunya l’article constitucional.

En aquest punt, el líder del PP va reivindicar el seu partit presentant-lo com “l’original del centredreta

El president espanyol, Mariano Rajoy, ahir, a Còrdova ■ EFE

espanyol”, i no “un grup d’originalitats”. En un discurs gairebé de precampaña va afirmar que la seva és la formació de les “oportunitats, no dels oportunistes”, mentre realçava la seva gestió amb els nousvinguts. Sens dubte, la preocupació dins les files populars per l’ascens que ha suposat per a Albert Rivera, en clau espanyola, la

victòria del 21-D es va fer força evident durant bona part de la seva intervenció. A hores d’ara, doncs, Cs serà un dels objectius a batre electoralment en vista dels comicis del 2019.

Rajoy va fer aquestes afirmacions durant una convenció celebrada a Còrdova per reivindicar la presó permanent revisa-

ble imposada pel seu grup en l’anterior legislatura, quan disposava de majoria absoluta. En un moment en què l’oposició pretén començar a tramitar la seva derogació (amb el vot en contra del PP i l’abstenció de Cs), el govern conservador ha decidit presentar batalla contra l’eliminació i ampliar els delictes als quals s’aplicarà aquest tipus de mesura penal. Concretament, el Consell de Ministres de divendres aprovarà que s’ampliï als segrestadors que acabin assassinant, als que no revelin on està el cos de la seva víctima, als que provoquin incendis tot sabent que poden ocasionar morts i als que utilitzin elements químics o residus nuclears. “El que és permanent és el dolor d’una mare d’un menor assassinat o d’un fill víctima del terrorisme. Aquell dolor permanent, per desgràcia, no es revisable”, va sentenciar, tot reblant que hi ha “una àmplia majoria d’espanyols que donen suport a la mesura. ■

grup
temel KYOCERA
Distribuidor Autoritzat

1er ANY GRATIS

1er Distribuidor KYOCERA Espanya

CONTRACTANT ARA TOT INCLÒS

1 ANY DE CÒPIES IL·LIMITADES INCLOSES

CONTRACTANT ABANS DEL 28 DE FEBRER DE 2018

www.temel.net
marketing@temel.net

INSTAL·LACIÓ + TÓNER + SERVEI TÈCNIC TOT INCLÒS DURANT 5 ANYS

Carrer de les Lloses, 37 · 17840 Sarrià de Ter, Girona
Tel. 902 766 993 / 616 956 195